

Inga blåbär längre

[singlepic id=277 w=583 h=412 float=left]

Erfarenheter med tyngd ska in i samhällsdebatten. Socialarbetare, studenter och brukare går skrivarkurs tillsammans. För att lära av varann på lika villkor. Och bli bättre på att nå ut med det man kan och vet.

Text: Sofia French | Bild: Anders Löwdin | [Prenumerera](#) | Artikel i [SocialPolitik nr 2 2012](#)

– Här har jag blivit peppad av att andra läst mina texter och tyckt att de varit intressanta, säger Sanna Lindgren. Hon är den som alltid sitter tyst, längst bak i klassrummet. Fast hon har idéer och åsikter så har hon aldrig vågat öppna munnen och föra fram dem.

På skivrarverkstaden i Stockholm Vi möts i skrivandet deltar sju personer med olika bakgrund, yrkesroller och utgångspunkt. Kursen ingår i projektet SocialAktion, ett treårigt Arvsfondsprojekt i SocialPolitiks regi.

Under kursens gång har deltagarna gått igenom olika sätt att skriva, som insändare, blogg och pressmeddelande. I kväll ska de träna på att skriva en debattartikel.

– Jag skulle kunna skriva en debattartikel om hur resurserna till socialtjänsten stryps, funderar Sanna Lindgren. Att vi inte får nya resurser trots att vi får fler och fler ärenden. Hon är socialsekreterare och jobbar med ekonomiskt bistånd. Hon går skrivarkursen för att få bättre självförtroende. Inte bara i sitt skrivande utan över huvud taget.

– OM jag skulle våga skriva en debattartikel på riktigt så skulle syftet vara att verkligen göra skillnad, att påverka. Det tvärfackliga samarbetet mellan Vision och Akademikerförbundet är nu organiserat i kampanjen Nu bryter vi tystnaden så dem skulle jag ha i ryggen för en sådan artikel, säger Sanna Lindgren.

Agneta Werner jobbar på Fountain House efter många år i

psykiatrins slutenvård. Hon är inte mycket för siffror och fakta.

– Det här med debattartiklar är inte min grej. För mycket att hålla reda på. Fördelen med att ha en diagnos är att jag inte får ta in för mycket. Jag är sjukpensionär och ska öva på att säga nej!

Agneta fick tips om skrivarkursen av sin handledare på Fountain House, men hade egentligen tänkt gå en kurs i skönlitterärt skrivande.

– Jag vill gärna skriva en berättelse där det finns en underliggande kritik. Grunden för min lust att skriva är att beröra.

För Cristina Bornea, socionomstudent, var det nyfikenheten som drev henne till skrivarkursen.

– Jag visste inte vad jag skulle förvänta mig, men tyckte upplägget med möten mellan studenter, socialsekreterare och brukare var intressant. Det som förenar oss är att vi vill lära oss skriva bättre, där är vi jämlika. Jag hade inget färdigt budskap när jag började här men jag har fått hjälp att identifiera hjärtefrågor jag inte visste fanns.

Arbetsförmedlaren Oswald Rurangirwa Mfizi kom till Sverige från Rwanda 1993. Idag arbetar han bland annat med en afrikansk förening för HIV-positiva och deras anhöriga. Oswald vill lära sig skriva bättre för att kunna ge röst åt dessa människor och för att formulera sina idéer till potentiella samarbetspartners. En gång i veckan reser han ända från Eskilstuna till Stockholm för att gå kursen.

– Jag har en massa idéer och en klar och tydlig bild av vad jag vill göra, men jag måste bli bättre på att övertyga andra om varför de ska jobba med mig.

Att skriva bra är i stort sett en träningsfråga, menar Oswald, som sällan skriver mera formella texter och därför har svårt att välja rätt ord.

– Jag känner till mina brister och då blir det svårare och svårare att våga skriva. Men här får jag feedback från kompetenta personer så det hjälper mig mycket.

Att våga är något Oswald vill förmedla till dem han möter i sitt arbete på Arbetsförmedlingen och i den afrikanska föreningen. Många av dem lever på socialbidrag och hittar inte motivation för att ta sig vidare, skaffa ett jobb eller starta något eget. De behöver hjälp ur sitt beroende.

– Först måste jag få dem att sluta tycka synd om sig själva. Det är inte språket som är hindret för att få jobb, säger jag till dem, det är din ambition. Jag fick mitt första jobb när jag varit i Sverige ett år. Det var inte för att jag kunde perfekt svenska, utan för att jag var kaxig och ambitiös.

Cristina Bornea kan intyga att det tar många år att få rätta känslan för ett språk som inte är ens modersmål. Hon kom till Sverige från Rumänien för 12 år sedan, som 24-åring.

– På rumänska har ord en historisk innebörd för mig. Svenskan har jag lärt mig tekniskt men jag har inte samma känsla för ord och formuleringar. Det tog tio år innan jag kunde skoja på svenska!

Så till kvällens uppgift. En debattartikel på temat: blåbär!

– Om temat är blåbär, vem är det som skriver, frågar kursledaren Maria Korpskog.

Varpå förslagen ramlar in och noteras på vita tavlan: bärplockare, fackförbund, forskaren, naturmuppen, politiker, markägare, hundägare och oroliga mamman som är rädd för rävska. Gruppen kommer fram till att oroliga mammans artikel har högst känslopotential. Det är också den ovanligaste vinkeln. Anna Fredriksson, också hon kursledare, menar att hon skulle vinkla på klimatet. I och med den globala uppvärmningen så frodas och överlever nu parasiten dvärgbandmask som lever på hundar och rävar. Dessa parasiter kan hamna på blåbären som då blir farliga för människor om de inte hettas upp före förtäring. Och vad gör det med allemansrätten och alla barn som vill äta blåbären direkt från riset?

Agneta undrar om man kan komma runt för mycket siffror och ändå göra ett inlägg i debatten. Kan man inte skriva mer i krönikeform, med välformulerade frågor?

– Ja, som en provokation, fyller Anne Skånér i. Hon är erfaren

bloggare och kursledare på webbkursen, aktiv i många år inom Samhällets styvbarn. Hon vill inspirera deltagarna att publicera sig på nätet.

Snart går rösterna och idéerna om varandra: Ring upp DN. Var realistisk. Skriv på Newsmill. Ignorera taskiga kommentarer. Välj ett forum där man inte kan kommentera anonymt.

Sanna Lindgren berättar att hon ännu inte vågat skriva någon "riktig" text som hon skickat för publicering, men att hon startat en blogg tillsammans med en kollega. De ska försöka leva på "skälig levnadsnivå" som stadgas inom Socialtjänstlagen – 3 840 kronor plus hyra – i en månads tid, och blogga om det.

– Än så länge har vi tvättmedel, toapapper och schampo kvar. Men när allt det tar slut samtidigt så kommer det bli tuffare. Det är stor skillnad på vad jag köper för mat nu. Mycket gröt blir det.

Helgerna är jobbiga för att hon måste tacka nej till en massa roligt. När en kompis föreslog en fika på Urban Dehli, en flashig saluhall/restaurang på Nytorget i Stockholm, fick hon föreslå en fika på Bibblan istället. Ändå funderar de på att fortsätta åtminstone en månad till.

Även Agneta Werner har en blogg. Det är inte en dagbok utan där filosoferar hon kring vad som är sjukt, vad som är ondska, maktlöshet eller pessimistiska människor. Innan hon blev sjuk arbetade Agneta som präst, då var det predikan hon skrev. Bloggen är till för att hon vill dela med sig av sina erfarenheter och visa på att det trots allt finns en väg ut. Så visst är bloggen en plats där hon skriver sitt liv.

– Jag funderar inte så mycket om vad som är privat eller personligt. Det jag funderat över är om jag kan skriva ut vissa namn. Men ofta har jag gjort det, för att jag varit arg och för att jag får det.

Agneta har fått mycket positiv respons på bloggen och drömmen om ett skönlitterärt skrivande lever än. Hon vill gärna att många ska läsa bloggen men orkar inte riktigt med allt tekniskt, länkande hit och dit.

– Jag fokuserar på skrivandet just nu. Det andra får komma sen.

Cristina Bornea är klar med sin socionomutbildning till sommaren. Hon är glad över att ha gått kursen för att hon har lärt sig hur hon kan föra ut ett budskap, hur journalister tänker och att formulera sina tankar så att de blir intressanta för andra.

– Som socionomstudent lär man sig inte hur man kommunicerar ett budskap eller hur man syns. Socialtjänsten är inte så bra på PR helt enkelt. Till och med jag försöker undvika att jobba där.

Cristina hoppas hellre på jobb inom frivilligsektorn. Den verkar vara friare och bättre att jobba i än inom socialtjänsten, tycker hon.

– Tack vare en uppgift vi hade på skrivarkursen har jag hittat Crossroads, en frivilligorganisation som ger mat och information till hemlösa EU-medborgare. Där skulle jag vilja jobba.

Efter en skrivstund där några kommit igång och några ägnat sig åt research blir "läxan" till nästa gång att antingen skriva en egen debattartikel, eller ta med en som är bra. Stämningen i gruppen verkar vara tillåtande och uppmuntrande. Flera av kursdeltagarna menar att kursen gett dem bättre självförtroende. Så kanske dyker det snart upp en artikel från någon av deltagarna i en tidning, en blogg eller ett debattforum nära dig.

sofiaafrench@gmail.com

Vi möts i skrivandet ingår i ett treårigt Arvsfondsprojekt SocialAktion. Där erbjuds också retorikskola, webbpublicering och ett gemensamt digitalt torg:

www.socialaktion.nu

Läs vidare

www.socialaktion.nu

hur det går för Sanna Lindgren:

<http://matnorm.wordpress.com>

Agneta Werners blogg:

<http://harmlesslife.se>

Läs också hennes [debattinlägg](#).